

να δι' οὗ μᾶλλον διακρίνεται αὕτη τῶν λοιπῶν γραφῶν καὶ εἰλάμβανε χαρακτήρα μυστηριώδη· οἱ ἱερεῖς εἰς ὅσα ἐντελῶς ἐνεπιστεύοντο εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπερέβουν τὴν γραφὴν ταύτην, καὶ ἡ φαντασία τῶν Ἑλλήνων ἐπλήττετο, διότι εὗρισκον ἐν αὐτῇ εἶδος γραφῆς μᾶλλον ξένης καὶ μᾶλλον διαφερούσης τῆς ἰδίας τῶν. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς καὶ κυρίως οἱ Ἀλεξανδρινοὶ φιλόσοφοι μὴδὲν λέγοντες περὶ τῶν ἱερογλυφικῶν γραμμάτων ἃ ἦσαν πολυαριθμότερα τῶν ἱερογλυφικῶν εἰκόνων, ἔδειξαν ὅτι δὲν ἦσαν εἰς στάσιν νὰ ἐννοήσωσιν οὐδὲ μίαν γραμμὴν τοῦ ἱερογλυφικοῦ χειμένου, στερούμενοι τῶν πλέον στοιχειωδῶν γνώσεων περὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς γραφῆς· πῶς εἰδύναντο νὰ ἀντλήσωσιν εἰς τὰς πεφραγμένας δι' αὐτοὺς Αἰγυπτιακὰς πηγὰς καὶ νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν διδασκαλίας αἰτῶνες τῷ ὄντι δὲν εὗρίσκονται εἰς αὐτὰ (1)·

Ἡ Ἀλεξάνδρεια ὁπόταν ἐγένεν Ἀραβικὴ, ἐξηκολούθησε μέχρι τινὸς νὰ ᾖ Ἑλληνικὴ, διότι ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστήμη διέμενεν εἰσέτι κατὰ μέρος μετὰ τῶν Ὀθωμανικῶν λαῶν, καὶ ἀποτελεῖ σχεδὸν ὁλόκληρον τὸν πολιτισμὸν τῶν μετὰ τὴν κατάκτησιν, ὡς λέγει ὁ Κ. Λίβρις. ἡ Ἀραβικὴ ἐπιστήμη ἐξηκολούθησεν κατὰ τι διάστημα καιροῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην ἧς ἐγένετο κληρονόμος· κατὰ τὸν 9 αἰῶνα καλίστης τις κατέστησεν ἐκεῖ βιβλιοθήκην ἧς ἡ σύστασις εἶνε θεδαιοτέρα παρὰ ἡ καταστροφή τῆς τῶν Πολεμείων ὑπὸ τοῦ Ὁμέρου. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρεια δὲν ἀναδείχθη ἐστία ἐπιστημονικὴ ὡς τὸ Βαγδάτιον καὶ ἡ Δαμασκός· ἀμεληθεῖσα πρὸς σύστασιν τοῦ ὑπερτερήσαντος Σταίρου, ἀνηγέρθη καὶ αὖθις ἡ πόλις αὕτη διὰ τοῦ ἐμπορίου, ἔχουσα πάντοτε τὴν θαυμασίαν τῆς θέσιν ὁρελῆθη καὶ αὖθις ἐξ αὐτῆς ἡ Εὐρώπη καὶ αὖθις ἔλαβε παρ' τῆς τὰ ἐμπορεύματα τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀραβίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν ἢ Μασσαλίας, ἢ Βαρκελόνα, αἱ Βρῶμαι, ἢ Φλωρεντία, ἢ Γένουα, ἢ ἐνετία ἔσχον καταστήματα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ συνωμολόγησαν ἐμπορικὰς συνθήκας μετὰ τῶν Σουλτάνων τῆς Αἰγύπτου.

Διὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης τῆς προσγινόμενης ἐκ τῆς οὐσιωδῶς δεξιᾶς θέσεως ἡ Ἀλεξάνδρεια κατέστη ἐκ νέου ὅπιν καὶ πρότερον ἦν, ὁ δεσμός δηλ. τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ἢ Ἐνετίας ὁρεῖται κατὰ μέγα μέρος τὴν σχεδὸν Ἀσιατικὴν φυσιογνωμίαν τῆς εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἀλεξανδρείας σχέσεις τῆς. Ἀν ἡ Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὁ Ἅγιος Βιτὰλ τῆς Ραβείνης ἐχρησίμευσαν ὡς ἀρχέτυπα τοῦ Ἀγ. Μάρκου, ἐκεῖναι αἱ παρακείμεναι εἰς τὸν Μέγαν πορθμὸν χαρίεσαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκίαι καὶ ὧν ἡ ἀρχιτε-

κτονικὴ δὲν εἶναι βυζαντινὴ ἀλλ' ἀραβικὴ· Πόθεν ἄλλοθεν δύνανται νὰ προῆλθον εἰμὴ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας;

(Ἀκολουθεῖ).

BOMBΥΞ Ο ΠΑΦΙΟΣ.

Βόμβυξ πάριος ὀνομάσθη κάμπη τις μεταξουργὸς ζῶτα ἐπὶ τῶν ἀγρίων δένδρων τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας. Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, Ἀγγλος τις, ἰδὼν αὐτὸν ἐν Βαγγάλῃ ὅπου ἐπικαλεῖται Γουσσά καὶ Γούτυ-πόκα, ᾗθελσε νὰ τὸν μεταφέρῃ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην. Μετὰ τριάκοντα ἔτη, ἄλλος τις περιηγητὴς Γάλλος, ἐξερευνὼν τὰ δάση τοῦ ἰδίου ἐκείνου τόπου, παρετήρησε καὶ ἐκεῖνος τὸν βόμβυκα, καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὸν εἰσάξῃ εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα· ἀλλ' ἐπειδὴ τότε οἱ πλείοντες μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἰνδιῶν ἠναγκαζόντο νὰ παραλλάξωσι τὸ Εὐελεπὶ ἀκρωτήριο, ὃ διαπλους διήρκεσε περὶ τοὺς ἑνδεκα μῆνας, καὶ μόλις ἔλων δεκαεὶς βόμβυκες ὅταν τὸ πλοῖον ἐνελημένιεν εἰς Βουρδίγαλα. Καὶ πάλιν ἐξ αὐτῶν τρεῖς μόνοι ἐφθάσαν ὕμεις εἰς Παρίσιους, καὶ ἀπετέθησαν εἰς τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Καὶ ἐγένετο μὲν ἡ μεταμόρφωσις, ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς σκώληκες ἦσαν θήλειες.

Ἀλλὰ, παρὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἐπῆλθε καὶ δεύτερον, ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1830 ἔτους. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πάντες, καὶ ἐπιστήμονες καὶ τεχνῖται, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ σοφοί, εἶχον προσηλωμένην ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν εἰς τὰ πολιτικὰ συμβάντα τὰ συνταράξαντα τὰ θεμέλια τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους. Καὶ χρυσὸν ἄρα ἂν ἐνηθον οἱ σκώληκες τίς εἶχεν ὁρεξιν νὰ σκεφθῇ περὶ αὐτοῦ;

Ἐν τοσοῦτῳ, ἡ χρῆσις τῆς ἐξ αὐτῶν μεταξῆς εἰσῆχθη ἐν Ἀγγλίᾳ, πολλὰ ὑφάσματα κατασκευάζονται ἐξ αὐτῆς, καὶ θεωρεῖται ὡς στερεοτάτη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἰνδιῶν συγκαίνωσις κατέστη σήμερον συντομωτάτη, χάρις εἰς τὸν ἀτμὸν καὶ τὴν Αἰγύπτον, ἡ μετακόμισις τῶν παφίων βομβύκων δὲν εἶναι πλέον δύσκολος. Ἀλλὰ, τὸ οὐσιωδέστερον, οὔτε ἡ διατήρησις αὐτῶν εἶναι δύσκολος διότι, ὡς συνειθισμένοι νὰ ἐνδισαίνωνται ἐντὸς δασῶν, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τροφῆς ἢ καὶ περιποιήσεως ἰδιαιτέρας.

Ἡ τελευταία αὕτη διαβεβαίωσις ἃς μὴ φανῇ παράδοξος. Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἱστορία ὁμιλεῖ περὶ κάμπης διαιτωμένης ἐκτὸς οἰκιῶν ἐπὶ δένδρων ἀγρίων, διὰ τοῦ προϊόντος τῆς ὁποίας κατασκευάζον ὑφάσματα ἀμφοτέρω τὰ ἔθνη ἐκεῖνα. Οἱ κάτοικοι τῆς Κέας μετεχειρίζοντο τὴν μετὰ τὴν σκωλήκων τρεφομένων ἐπὶ κυπαρίσσων, τερεβίνθων, δρυῶν καὶ μελιῶν καὶ γυνή τις μάλιστα, Παμφυλία τὸ ὄνομα, κατώρθωσε νὰ ἐξυφάνῃ δι' αὐτῆς λεπτοτάτην ἐσθῆτα.

Ἡ εἰκονογραφία τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν παριστᾷ

[1] Εἰς τὴν πραγματείαν τοῦ Ἰερμόλινου περὶ τῶν μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων οὐδὲν ὑπάρχει Αἰγυπτιακὸν εἰμὴ μόνον ὀνόματα τινὰ θεοτήτων.

τὸν Πάριον βόμβυκα. Τὸ ἐντομὸν, πρὶν κλεισθῆ, φρον-
τίζει νὰ θάλῃ περὶ κλῶνα δένδρου περὶν τινὰ κοῖτον,
εἰς ὃν προσαρτᾷ τὴν κατοικίαν του, τὴν ὁποίαν κα-
τασκευάζει μικρὸν κατὰ μικρὸν. Ἐντὸς δὲ τῆς ἀδια-
βρόχου ταύτης κατοικίας, λαίεται καὶ ζωογονεῖται
ἡράμα ὑπὸ τῶν ζεφύρων, καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς κιν-
δύνους. Ἀς θαυμάσωμεν καὶ τὴν θαυμασίαν τῷ-
το ἰσχυρικτονικὴν εὐφυίαν του!

